

Aš, Mikė Pūkuotukas, staiga turiu maštyti apie dalykus, kurie per sunkūs mano mažam proteliui. Niekada nesusimąstydavau apie tai, kas ten už mūsų daržo, kuriame apsigyvenome: aš, Knysliukas, Triušiuukas, Nulėpausis ir mūsų draugas Krisius. Tai reiškia, kad gyvename čia ir toliau, ir ničniekas nepasikeitė, o aš ką tik suvalgiau iš medaus statinaitės savo šį bei tą, tik Krisius minutėlei išėjo.

Gudragalvė Pelėda sako, kad iš kart už mūsų daržo prasideda Laikas, o tai toks siaubingai gilus šulinys, į kurį jei tik įkrenta kas, lekia ir lekia žemyn, kol nežinia kas jam paskui atsitinka. Truputėlį nerimavau dėl Krisiaus, kad ten neįkristų, tačiau jis galiausiai sugrįžo ir tuomet jo pasiteiravau apie tą šulinį. „Pūkuotuk, - pasakė, - buvau ten ir kritau, ir keičiausi bekrisdamas, mano kojos išilgėjo, buvau suaugęs, mūvėjau kelnes lig žemės ir man užaugo barzda, paskui pražilau, susikūprinau, vaikščiojau pasiramsčiuodamas lazda ir pagaliau numiriau. Visa tai aš tikriausiai būsiu susapnavęs, nes tatai atrodė kažkaip netikra. Tikras man visuomet buvai tu, Pūkuotuk, ir mūsų žaidimai. Dabar jau niekad iš čia neišeisiu, net jei pakviestų mane pavakarių.“